

Kapitola 8. fakta versus fikce: realita a iluze

Předcházející část: Kapitola 7. fyziologie pravdy

KAPITOLA 8

Fakt versus fikce: Realita a iluze

Pohodlně spolehlivá forma a funkce světa vědy a jeho Newtonova paradigmatu reality jsou bezpečným útočištěm moderního člověka. Je spolehlivé a relativně bezkonfliktní a jeho nevyřešené problémy jsou v první řadě periferní než centrální (environmentální, atd.). Technika je ohniskem společnosti a je podmanivým tématem stejně, jako je zábavná a hmatatelně prospěšná. Nicméně, technologie je jen zhmotnělý obsah konání a tak nemá žádný skutečný vnitřní význam jako takový. Lidská psychika je mnohem složitější a požaduje být uspokojena produkty důvtipu a chytrého inženýrství. Proto se lidé angažují v sociálních i osobních argumentech, konfliktech a diskuzích.

Třebaže úspěšná řešení mnohých dávných nebezpečí a nemocí jsou velmi úspěšně působivá, nejsou dostatečná nebo natolik významná, aby uklidnila nepokoj a znepokojení, které převládá v aktuální společnosti. Zdá se, že řešení lidských konfliktů, a to jak sociálních tak osobních, je jen dočasné a je brzo nahrazené ještě dalšími konflikty. Nevyřešené ústřední záležitosti pronikají všemi rozmluvami na okraji společenského pokračujícího dialogu. Tam převažuje nejistota, která proniká lidským životem, bez ohledu na to, jak zdánlivě úspěšný se může zdát být. Dokonce že historicky velice velebený cíl a „úspěch“ je nyní viděný jako zdroj pohrom, konfliktů nebo sporů. V dnešní společnosti úspěch přináší závist, zlou vůli, zlehčování, útok, nebo dokonce bombardování nevinných (Flynn, 2002; Sowell, 2003). Tak kde je výtoužená bezpečnost a opravdu bezpečné útočiště, kde se člověk může cítit bezpečný?

A můžeme vidět, že tam dole, za všemi kontroverzemi a neklidem, je v podstatě jedna prvotní záležitost a to je hádanka víry. Kdo a co je ověřitelné, spolehlivé a otevřeně schopné být důvěryhodné? Ohromné instituce, které historicky reprezentovaly základy víry, upadly v nevážnost. V podstatě každý člověk tuší, že věc výhradně odpočívá na objevu a objasnění pravdy samotné, bez které víra není jen potenciální a bolavé rozčarování, ale také ve skutečnosti nebezpečí a hrozba štěstí a přežití. Bez ověřitelné pravdy nebo víry je mír pouze fantazie a stává se v první řadě politickým heslem, než dosažitelnou realitou. Mír přichází zevnitř. Bezpečí je sociální problém, který je v podstatě externí. Člověk může ve skutečnosti čelit jisté smrti s klidem, ale také trpět hroznou úzkostí, dokonce, i když je ve skutečnosti fyzicky v bezpečí.

Jistota je následek a splnění požadavku subjektivnosti. Kvalita „reálnosti“ je čistě subjektivní podmínka. V tom, nicméně, leží past iluze. Ústřední problém

iluze není, že je neskutečná nebo bludná, ale že se zdá být skutečná, jak uvedl Sokrates před 2500 lety. Tak je dokonce i jistota primární iluze, na které se často lpělo na ze strachu, pochyb nebo nejistoty (Arehart-Treichal, 2004). Na druhé straně, se zralostí mohou být pochyby přijaty a dány do souvislostí jako nezbytné k postupu a proto jsou znamenitým nástrojem pro pátrání a růst.

Uzavřená mysl je zdánlivě v pohodě, protože to často jen představuje stav zastaveného zrání. Na druhé straně je popření jen dočasný stav, protože je založené na zranitelném předpokladu. Potíž s uzavřenou myslí je, že se jedná o vnitřní pýchu. Zralost dává schopnost žít v nejistotě a těšit se ze skutečnosti, že se jedná o podněty k učení a pro další růst, které vedou k progresivnímu objevu.

Zralá mysl ví, že se vyvíjí a růstem a vývojem je příjemně uspokojována. Zralost naznačuje, že se člověk naučil být spokojený s nejistotou a zahrnul ji jako legitimní součást života. Nejistota vede k objevu, zatímco skepticismus je dusivý

V praxi je každý okamžik lidského života třeba žít pragmaticky, navzdory nevyřešeným problémům, jejichž vyřešení často závisí na transcendenci paradigmatu nebo obsahu. Proto výkon a spokojenost často více závisí na předpokladu vnitřní definice, než na neosobní nebo objektivní verifikaci.

Nepohodlí může být vnitřní intrapsychické nebo může být reaktivní na více zobecněné konflikty ve společnosti, která má sklon k tomu, být v konfrontacích a ve zmatku. Kvůli identifikacím smysl osobního já moc často inklinuje k zahrnutí nějakého aspektu sociální neshody do definice sebe a druhých, takže mylně zahrne společenské elementy, které jsou vnější. V jiných případech lidé internalizují sociální otázky a stanou se emočně nevyváženými v reakci na vnější „události“, což může vést k extrémnímu chování nebo sebevraždě. Pokušení „příčiny“ a postoj „pachatel a oběť“ jsou pastí pro nevyváženou osobnost. Vášnivý „hájení principu“ je vyhledávaný štít pýchy, na kterém se mnozí stanou závislí. Jak může být pozorováno v historii, dnešní příčina se může stát zítřejší katastrofou, navzdory vznešeným nálepkám aplikovaným na taková úsilí. Vnější jsou atraktivní, protože představují vnitřní projekce. Toto vede k odhalení nevyrovnaných postojů, které inklinují ke spuštění reaktivních sil, mající za následek nepředvídané důsledky. Rozlišení mezi revolucí a vývojem je věcí moudrosti spíše než zdánlivě protichůdné duality.

Jako sociální vývoj může být vnitřní růst a vývoj znepokojivý a bouřlivý. Rozlišování mezi faktem a klamem vyžaduje integritu a kuráž. Nejdůležitější kvalita nezbytná pro pravdivý růst a vývoj je praxe a princip pokory. Je mnohem méně bolestivé dobrovolně přijmout základní postoj pokory, než muset nést bolestivé důsledky hlouposti. Pokora, navzdory jejímu negativnímu vnímání veřejností a sociálnímu obrazu u určité části společnosti, naznačuje odbornou znalost, moudrost a zralost. Protože pravda je pevné skalní podloží a konečná realita, na které je pokora založená, nejedná se o zranitelnost. Pokora odhaluje, že mysl může jen „o něčem“ vědět, ale nemůže odlišit mezi zjevem a podstatou.

Bude objeveno, že finální a úplné vyřešení pochyb je možné jen z vyzařování z

vlastního zdroje. Za všemi strachy, pochybami a nejistotou je nejistota existence samotné. Jen uskutečnění Já, jako reality, ze které existence vyvstává, má moc uhasit všechny pochyby navždy.

Víra je vozovka ale ne cíl, termín, který naznačuje dosud neurčený předpoklad, který existuje jen v budoucnu. Na rozdíl od toho je jen současnost opravdu poznatelná, a tak co je hledané vírou v budoucnu, existuje jen v aktuálním momentu a v každém okamžiku. Bez víry a důvěry by život nebyl snesitelný, nicméně na absolutní úrovni tyto nakonec musí být nahrazené jistotou finálního vyřešení jako uskutečnění Já. Konečné řešení není v čase ale v nadčasovém stavu. Pravda a realita jsou identické a věčně přítomné, jenom čekají na své objevení.

Duchovní úsilí je proces, kterým je zdroj nejistoty postupně opuštěn. V procesu duchovního vývoje v časových obdobích je bezpečné držet se ověřitelně spolehlivých pokynů. Zodpovědný učitel poskytuje ověřitelné pravdy. Jako se úspěšný horolezec spoléhá na základní nástroje plus mapu, průvodce a zkušenost ostatních, hledač pravdy se spoléhá na nahromaděnou moudrost a ověřitelnou realitu, která je poznatelná skutečným procesem Realizace samotné. To je specifická podmínka pro Realizaci, která je pravdivým učitelem a zdrojem učení mudrců.

Tam je jen jedna identická otázka ležící v základech všech lidských problémů, konfliktů a úzkostí, a to je rozlišení toho, co pravda je a tím, co si kdo myslí, že to je poznatelné. Všechny cesty nicméně nakonec vedou ke stejné cestě, na které se pravda, víra a pokora vrací jako hlavní témata. Z těchto kvalit pokora současně s neohrožeností vykonává zdánlivě nemožné.

Pokora je kritická kvalita, protože je založená na rozpoznání a začlenění základní pravdy, kterou, bez pomoci, je lidská mysl skutečně nezpůsobitelná objevit. Po přezkoumání je pohotově viděno, že mysl postrádá tuto způsobilost, v první řadě kvůli své vlastní struktuře. Tento objev může způsobit nejprve zklamání, ale jeho rozpoznání, spolu s pokorou a odvahou je nutné pro úspěšný pokrok. Paradoxně pokora posiluje a ulevuje od pocitů viny, které doprovázejí pochyby a popření. Domněnka ega – myslí, že je schopné znát realitu, má za následek vnitřní pýchu a obranné postoje, stejně jako nevědomou vinu. Každý může dosvědčit, že ego inklinuje k pobouření, je-li zpochybněno, a proto hanobí nesouhlas. Hradby ignorance jsou hlídané egocentričností, ve které ego posiluje svou svrchovanost často křiklavými extrémami, jako je doslova porážení, zabíjení nebo exekuce 100 milionu lidí (v jen nedávné době). Ego vidí pravdu jako svého konečného nepřítele. Ta je ztělesněním hrozby a proto ego nenávidí a pohrdá pravdou a dělá všechno, co může, aby podkopávalo a diskreditovalo její pravdivé výrazy. To je doložené v aktuální společnosti ve sporných sociálních a politických postojích, které představují úroveň vědomí 180-190.

Na rozdíl od vrozené arogance ega je pravdivá inteligence kvalitou vědomí a nelze ji napadnout, protože její esence je nelineární. Nicméně je využívána egem jako mysl, která se pak egu podřídí a stává se pohonem pro přežití. Tak ve skutečnosti ego užívá mysl jako kamufláž a zůstává skryto v její chytré konstrukci. Toto rozpoznání vyjasňuje, proč jeho maškaráda jako náboženství a podkopávání duchovních pravd byly centrem jeho nadvlády u velkých kultur během velkých

časových období (podívej se na Kapitolu 17).

Jestli je pokora přijetím omezení, jak může být nástrojem, kterým může být pravda dosažená? Tedy co může nahradit sebedůvěru, jakkoli klamné to může být, která vzniká z iluze, že člověk sám sebe dobře „zná“? Pokora se nespolehá na žádné vnějšíky ale je bezpečná z důvodu své vlastní vrozené pravdy. To nemá žádný obsah ale místo toho je postoj a pozice dotazu. To má za následek, že se člověk stává učedníkem pravdy, který nemá žádný piedestal, ze kterého by spadl, s výjimkou paradoxu pýchy na svou pokoru, která se může stát pózou ega (jako domýšlivá pieta nebo lživá pokora).

Ze zkušenosti víme, že pravda se odhaluje sama postupně, jak závoje odpadají. Tento proces může mít občas za následek dočasný pocit nebo strach, že je člověk ztracený, ale pak si připomene, že být ztracený nevylučuje možnost být nalezený (například slib z Kázání na hoře).

Nejistota je snesitelná, když je doprovázená vírou a pokorou. Každý krok po cestě se stává subjektem nebo stavem kapitulace. Hledání Pravdy není pro bázlivé a představuje opakující se výzvy na cestě.

Třebaže Heisenbergův princip neurčitosti představuje otevřené dveře k objevu subjektivnosti jako královské cesty k pravdě, akademický svět mu vzdoruje, protože se drží uznávaného principu „dokazatelnosti“, který je omezený na akademické Newtonovo paradigma. Jen fakta mohou být prokázána. Pravda není dokazovaný subjekt, existuje v jiném paradigmatu.

V akademické vědě je, dokonce po mnoha letech, Heisenbergův princip neurčitosti ještě buď ignorován, nebo je jádrem zdánlivě nekonečných diskusí, které krouží v teritoriu tautologie a neberou na vědomí vrozené struktury duševních mechanismů a jejich vnitřní omezení v paradigmatu. Toto má za následek jak věda chápe „obtížný problém“ fyziky, který je pouze řešitelný jen pochopením povahy samotného vědomí.

V roce 1990 toto uvědomění vedlo k mezinárodním konferencím, jako jsou konference o vědě a vědomí v Albuquerque, Nové Mexiko (úroveň 410), a na University of Arizona (úroveň 440). Tam je také Journal of Consciousness Studies (úroveň 440), stejně jako publikace adresované vědě a teologii, například, Zygon, (úroveň 415), a Věda a teologie (úroveň 420).

Tyto intelektuální přístupy kalibrují v polovině úrovně 400, takže ukazují omezení v oblasti užitečnosti v tom, že představují limity paradigmatu, který vyžaduje transcendenci pro řešení. Toto úsilí tlačí rozum do jeho hranic. Je téměř slyšet sténání pod tlakem. Ohnisko úsilí je jako hledání ztracených klíčů pod sloupem veřejného osvětlení, protože je tam lepší světlo. Řešení leží ve zdánlivém paradoxu, že problém může být vyřešen jen pokročením k vyššímu, komplexnějšímu paradigmatu, které začíná v úrovni kalibrování 500.

Po přezkoumání se stává zřejmým, že tajemství života se neodhalují v lineární doméně, ale jedině v subjektivní, nelineární zkušenostní doméně. Jedna věc je psát o chemických složkách čokolády, ale je něco docela jiného čokoládu jíst. Jsou to různá paradigmata. Teologie kalibruje v úrovni 400, a třebaže to vede ke studiu

teorie poznání a gnóze, také vede ke stejným zavřeným dveřím. To dodá odvahu opustit rozum a jeho iluzorní jistotu bezpečí. Zkušenost je popsateľná, ale není dokazateľná nebo vysvětliteľná. Einstein, jehož práce kalibruje v úrovni 499, představuje vrchol schopnosti intelektu. Otočil se zády k Heisenbergovu principu a prý uváděl, že on dával přednost věřit, že tam venku existuje objektivní vesmír (realita), nezávislá na jiném (lidském) pozorování. On byl, nicméně vážně náboženský, jako byla většina velkých géniů ve vědecké historii.

Na rozdíl od učenosti akademické vědy a výzkumu má ruka nevinného dítěte schopnost odhalit pravdy skryté v největších hádankách lidstva (úroveň 600+). Ruka dítěte je silná v přítomnosti pravdy a slabá v její nepřítomnosti, tj. klamu (Hawkins, et al. demonstrace videa, 1995). Takže paže naivního dítěte může odhalit pravdu, jež vzdorovala největším myslitelům v historii, a je konfrontací ega vězícím v mysli a je testem pokory. Povrchnímu pozorování se to zdá být výzvou k racionalitě, která samotná se stala náboženskou vírou ve vědu a moderního člověka. Dokud nebudou objeveny lepší prostředky, techniky výzkumu vědomí odhalily první souhlasnou, ověřitelnou vědu o pravdě, která reprezentuje a je produktem vývoje lidského vědomí

Následující část: [Kapitola 9. sociální struktura a funkce pravdy](#)